

Ἄς ἴδουμε τί θά κάνουν μέ τόν νέον Βασιλέα...
καθώς πρέπει δέν θά γίνουν,
ἤ ὅσα πάτρας θά μείνουν,
τά παλῆρ, τὰ ψωραλέας;

Δίν θά μιμηθῶν ἑμῶς, τὸν πολιτισμοῦ τὴν κρέμα ;
ἢ καὶ πάλιν σὺν ἀγροίκοι
οἱ πολέμους θά σκορποῦν τὸ πολυτέμειν των αἵμα
γὰρ νὰ τοὺς γελᾶσ' ἡ Νίκη ;

Φ.—Σκόψε νὰ σοῦ πῶ κρηφίαι, εὐγενίστατε Τροιά...
ντιστενίζον δέν διακρίνει καὶ τὸν νέο Βασιλῆα.
Μόλις ἔφρεσε κ' αὐτοῦ τὴν κορώναν τῆς μητέρας,
πρὶν νὰ κἀνη τίποτ' ἄλλο,
ἔβγαλε χαρτί μεγάλο,
καὶ γὰρ Στόλους ὄμιλει καὶ Στρατοῦς τῆς Ἐγγλιτέρας.

Π.—Σὺν τὴν μάννα του καὶ τοῦτος δέν θ' ἀφήσῃ τὰ πα-
[λῆρ...
χάνω τὴν ὑπόληψί μου καὶ γ' αὐτὸν τὸν Βασιλῆα.
Κοίμα καὶ ὅτ' Ἐδοῦκ' ἐροῦν...

Φ.—Ἦς τα, Περικλέτο, πῆς τα...
εἰ προσμένεις ἀπὸ τέτοιους, ἔπου βγαζοῦν μακρίστα,
καὶ τοὺς Στόλους καὶ Στρατοῦς των πρώτην δόξαν των
[θαροῦν;
τέτοιαι κοῦτεια δέν πρέπει τῆς κορώναις νὰ φοροῦν.

Π.—Τὴν Βασιλίσα πῶν Ἀγγλων Θεῶν ἄχωρίστην... θά
τὴν θάψω, καὶ
καὶ κορώναις τῶν Καίσαρων ὅτ' ἡν κηδεῖα τῆς θ' ἀστράψου,
μὰ κανένας, Φασουλή,
δέν ἀξίζει καὶ πολὺ
γὰρ μὴ τέτοιαι νὰ μιλῆ.

Τὴν εὐγενεῖαν ἐκείνην τῶν ἰδικῶν μας δεσποινῶν
τὸν οἶκ καὶ τὸν ἄερα τῶν συγγενῶν Ἀθηναίων
δέν τὸν βρέτικαι μῆτι ὅσ' αὐα τὰς Ἀνάσας τῆς Ἀγγλιας...
Φ.—Πᾶσι, πῆθαι κ' ὁ Βέρθου, μουσουργὸς τῆς Ἰταλικῆς,
πῆσ, ἡσυχος, γλυκύς,
Βασιλῆας τῆς μουσικῆς.

Ἄσκαρ λὸ σὰ μὲ νὸν ντιρὰ κ' ἀντίο Λεωνόρα...
ὅτ' ὁ Βασιλῆα τῆς Μουσικῆς ὅλας ἡ Μούσαις τῶρα
τὰ ρόδα των σκορπενε
καὶ καθεμὲν τὸν τραγουδε...
πᾶν τὰ τραγούδια, πᾶνε,
ποῦ τὰ τραγουδοῦσαι παιδι,
καυμέναι Περικλέτο...
πόθερο Ριγκολέτο.

Ἄτῃ μελωδία τὴν νεκρὴ κάνει καὶ σὺ μετανοῶσα,
τὸ λείψανὸ τὸ σκέπασαν τοῦ κόσμου τὰ στεφάνια,
καὶ παραστέκουσ' ἀγγελιοὶ λευκόχρωτοι σμᾶ τοῦ
καὶ κάνουν μελωδία των τὸ ψυχομάχημά του.

Τί μελωδίας ἀκουσμα γλυκειῆς κ' ἀγγελικῆς
ἀκούμε κ' ἴδω πέρα!..
κ' ἡ τελευταία του πνοῆ σὺν νότα μουσικῆς
ἐχούθη ὅτ' ἄερα.

Πετοῦν ἀηδόνια γύρω του νὰ κέρου τὴν εὐχὴ του,
κάθε καρδίᾳ τῆς νότας του βαθεῖα βαθεῖα τῆς νοιάθει,
μὰ μελωδία γίνονται ὅτ' ὄν καὶ ὅτ' ἡν ψυχὴ του
τῆς γῆς του τῆς πολέπαις οὐ σιναγγμοὶ κ' οἱ πόθοι.

Καὶ τί δέν ἐκλαθῶσαι μέ τοὺς χρυσοὺς τοῦ φθόγγου!..
ἔλευθερίαι, χαράγματα καὶ σκαλωμένον βόγγου.
Ὁ Βασιλῆα ὁ Βικτωρᾶς ὅτ' ἡ μουσικὴ του ζῆ
καὶ καθά σῆθος Ἰταλοῦ λχταριστὸ σκιρτᾶ,
ὁ Γαριβάλδης ἐχῶται μέ τὸν Καδούρ μαζ'...
ἔβίβα Γαριβάλδη μας, ἔβίβα λιμπερτά.

Χρόνια σκαλωθῆς ἔλευθερα, καιροὶ τοῦ κόσμου πρώτοι,
ποῦ τότε τῆς μελωδικῆς
τῶν τραβηδοῦσαν μουσικῆς
τῶν ἔλευθέρων τουριχῶν συνάδουσαν οἱ κρότοι.

Ἦς τὸ λὰ ντόνα ἰ μόριπαι κ' ἀντίο ντίλ πκοσάτο,
ἄμπρὸς ὅτ' ὁ Μάιστρο σίμας, προσκύναν τὸ ὠς κᾶτω,
ποῦ μόνον μέ τὸ μέλος
ἔπλοῦσαι ὅτ' ἔτελος,
χωρὶς ν' ἀνοῖξῃ, Περικλῆ, μπακαλικο κανένα,
χωρὶς ν' ἀρπᾶξῃ οἰκοπέδα, μῆτι χαράματα ἔξαι,
μῆτι καὶ κληρονομοῦν τὸν ἄρησε κανεῖς,
μῆτι Ταμίαις ἐγινε κ' Ἠγούμνος Μονῆς.

ἄμπρὸς ὅτ' ὁ Μάιστρο σίμας, ποῦ ἄρχεται στακουρός
καὶ μύρτα καὶ διαφρόλαρα καὶ δόξα καὶ τιμῆ,
καὶ ζωντανὸς ἐκόριπαι ὅτ' ἡ φῶγα θεσακουρός,
νὰ λῆ τὰ τραγούδια του, μὰ νᾶχῃ καὶ ψωμί.

Πέτα, ψυχὴ μελωδικῆ... μῆς ὅτ' οὗς δίκους σου τόνους
θὰ βρῆσκαμε τὰ νεκρὰ μας καὶ τοὺς χρυσοὺς μας χρόνους,
ἔπικαστάσαι, ἔρωτα, ἀξίμασαις ἡμῶσαι,
Μαζκινέλουσ φλογοῦσαι κ' ἀθάναταις Καπρίσαις.

Π.—Δὲν ἐπήγαε, σὶρ Ἄλφρεδ, ὅτ' οὗ Πακπουδωρ τὸν χορὸ
Φ.—Δὲν ἐπήγα...

Π.— Δὲν ἐπήγαε... νὰ μπαγλαρωμα γερό.

Καὶ καμπούσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγουσ ἀγγελίας.

Νίκου Ἐπισκοπόπουλου καὶ Κάκια Διομήδη,
ἀλλάξανε χαροῦμαι μνηστειῆς διακτυλιδι.
Ἐρωσ μακρὸς τὸς ἡνωσαι, ρωμάντζο δίχως λόγια...
ὁ μὲν γαμπρὸς ἐν πρώτοις
πῆνα καὶ λογιόσαις,
κ' ἡ ὕφη χάρης, ζῆχαρη, μπουμποῦκαι, τρέλλα, τζόγια.

Πῆ Γιαννακόπουλου, γκατρός ἀπὸ τὴν Καλαμάτα,
ἔστεφανώθη μὰ γαρὶ μὴ κὴρ μαυρομάτα,
μὴ μὴ πρωτοκαβέλη μας, μὴ τὴν Κλειὸ Σουρῆ,
ποῦ τὴν στολιξῆ κ' ὠμορριὰ καὶ χάρης οσορῆ.
Κ' ὁ Φασουλήσ κυτταζωντας τὸν γάμο μὴ καμάρι
ὄλαις τοῦ κόσμου τῆς χαρῆς εὐχῆθη ὅτ' ἔζυχαρι.

Ἐνας τόμος ποιημάτων πλήρης οἴστρου δυνατοῦ
τοῦ Στεφάνου τοῦ Μαρτζουκῆ, λιγυροῦσμου ποιητοῦ,
ἐξαιρέτως τυπωμένους τύποις τοῦ Σκαλελλορίου
καὶ διαπᾶσαις τοῦ γενναίου Μαρκαλῆ τοῦ Πρηγορίου.

Ὁ Θεσσαλονικός ὁ Θῆτα, νέος γνώσαις πολλῆς,
παρητήθη τελευταίως τῆς Δραματικῆς Σχολῆς,
κ' αὐτὸ μὲτῃ κ' ἕνας θεῖος τοῦ, πῶσαις πρώτος παραλῆς.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῶν μας, βαρλαπίπα πατριωτοῦ,
ἀριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.